

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, č. j. OAM-547/ZA-ZA02-ZA02-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2015, č. j. OAM-547/ZA-ZA02-ZA02-2015 nebyla udělena žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 17. 9. 2015. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany

dne 17. 6. 2015. Je státním příslušníkem, hlásí se ke křesťanskému náboženskému vyznání, do ČR přicestoval přes, svou vlast opustil dne 19. 5. 2015. Přicestoval na české vízum a pozvání. Důvodem opuštění byl povolávací rozkaz do armády, který obdržel s tím, že pokud neuposlechne, hrozí postih, o čemž byl poučen. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zdůvodněna jeho odmítnutím zúčastnit se bojových operací, které probíhají na východě, rovněž i proto, že se chce vyhnout trestnímu stíhání. O mezinárodní ochranu žádá rovněž i jeho manželka, děti zůstaly na

Odvola se na odstavec 170 Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, dle které nutnost výkonu vojenské služby může být třeba i jediným důvodem pro nárok na právní postavení uprchlíka, tj. když člověk může prokázat, že výkon vojenské služby by si vyžadoval jeho účast ve vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo s oprávněnými pohnutkami jeho svědomí. Namítl, že žalovaný tyto aspekty nezohlednil. Zjevným důkazem ryzosti přesvědčení žalobce je skutečnost, že opustil vlast a své děti, aby se vojenské povinnosti vyhnul. Žalobce pochází z Ivanofrankovské oblasti na západě země, ani západ není, co se týká bezpečnostní situace, klidný, neboť zde proběhly politicky motivované útoky.

Neztotožnil se s argumentací žalovaného ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, který nedospěl k tomu, že by žalobce na byl vystaven hrozícímu nebezpečí vážné újmy, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ačkoliv v případě návratu na bude pro nenastoupení služby odsouzen k trestu na pět až sedm let. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nechce vrátit na, nechce bojovat v armádě. Z uvedeného vyplývá, že nechce vykonávat vojenskou povinnost, mj. také z důvodu, že se bojí o svůj život.

S ohledem na shora uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 22. 10. 2015 popřel žalovaný oprávněnost námitek uvedených žalobcem, nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Namítl-li žalobce, že v řízení nebyla hodnocena okolnost jeho náboženského vyznání z pohledu obav z výkonu vojenské služby, jež mu zapovídá účast na vojenském konfliktu, toto tvrzení nepokládal žalovaný za důvodné. K dané problematice byly shromážděny adekvátní informace o situaci v zemi původu, žalovaný vycházel z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. Ve správním řízení má žalobce před žalovaným jednoznačně povinnost tvrzení shora uvedené okolnosti odchodu z vlasti a obav z jeho návratu, ač měl dostatečný prostor uvést veškeré důvody pro podání své žádosti a veškeré související okolnosti v průběhu správního řízení netvrdil. Žalovaný v průběhu pohovoru se nedotazoval na náboženskou příslušnost jmenovaného v souvislosti s odmítnutí výkonu vojenské služby, jelikož žalobce tyto okolnosti v tomto směru vůbec neuváděl. Žalovaný se při osobním pohovoru zaměřil a dotazoval na situaci hrozícího nástupu do armády v případě návratu žalobce do země původu, ale ani při objasňování celkových souvislostí k této oblasti žalobce o svém náboženském přesvědčení jako důvodu k odmítnutí výkonu vojenské služby vůbec nehovořil. Okolnosti svého náboženského vyznání, smýšlení či svědomí jako ve věci zásadní a určující žalobce nezmínil i přesto, že měl opakovanou možnost takto učinit, a nejen během osobního pohovoru, což jednoznačně plyne z přiloženého správního spisu. Pokud se týká jeho odkazu na Příručku UNHCR uvedl žalovaný, že je právě na žadateli o ochranu cizího státu, aby v řízení o své žádosti prokázal autentičnost svého náboženského či

morálního přesvědčení nebo oprávněných pohnutek svědomí a dalších skutečností vztahujících se k jeho odmítání vojenské služby jako takové, je to tedy žadatel o mezinárodní ochranu, který nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní, na něm spočívá, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004). Břemeno tvrzení však žalobce zjevně neunesl, neboť v rámci správního řízení takové důvody neuvedl, tyto vyšly najevo až v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, rozsudek ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003-61 i rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42). Důkazem autentičnosti náboženského přesvědčení žalobce nemůže být toliko skutečnost, že se svou manželkou opustili vlast i své děti, aby se tak vyhnuli případné vojenské povinnosti. Žalobce jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl strach z trestního postihu v případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Obdržení povolávacího rozkazu však nepředstavuje skutečnost, která by byla podkladem pro realizaci závazku non-refoulement. Nejedná se o relevantní azylový důvod. Rovněž i na území ČR nenastoupení vojenské služby je pokládáno za trestný čin (viz odůvodnění rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Azs 321/2004). Navíc žalobce nejenomže nenamítal, ale rovně hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby v jeho případě, či následně trest mu uložený za nesplnění stanovené povinnosti, byl v jeho případě spojen s výjimečnými faktory, které by byly zohlednitelné z pohledu zákona o azylu. Rovněž ani případné trestní stíhání po neuposlechnutí povolávacího rozkazu a následný výkon trestu nemohou být vnímány jako azylově relevantní důvody, pokud k nim nepřistoupí další konkrétní skutečnost případu, která by daný závěr svou mimořádností vyvrátila (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46).

Je sice pravdou, že bezpečnostní situace na jihovýchodě je aktuálně velmi složitá, žalobce však jako město svého posledního pobytu uvedl právě, kde žil se svým starším synem, což je značně vzdálené od oblasti konfliktu na východě Současná situace na nepředstavuje stav, který by se dal označit jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. Ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v zemi byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, proto nelze situaci na klasifikovat jako totální konflikt (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17).

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem byl žalovaný toho názoru, že skutkový stav byl řádně a úplně zjištěn, rozhodnutí žalovaného bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 17. 6. 2015, z níž vyplynulo, že je občanem, ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání, má vysokoškolské vzdělání v oboru inženýr – mechanik. Je ženatý, společně s manželkou přicestoval do ČR, tato rovněž je žadatelkou o mezinárodní ochranu v ČR. V manželství se narodily dvě děti, které zůstaly na Žalobce žil v do dne 19. 5. 2015. Vlast se rozhodl opustit z důvodu války a probíhající mobilizace. Opakovaně dostával předvolání na vojenskou správu, tato ignoroval, chtěl se vyhnout vojenské povinnosti, s válečným stavem nesouhlasil. V květnu roku 2015 však v domě potkal pracovníka vojenské správy, který mu rozkaz doručil, převzetí podepsal. Z obavy před trestně-právním postihem si vyřídil s manželkou cestovní doklad. Hlavní motivací žádosti o mezinárodní ochranu byl jeho odpor proti válce, odmítnutí účasti na bojových operacích probíhající na východě, vyhnutí se trestnímu stíhání z důvodu nenastoupení do armády. Pohovor se jmenovaným byl učiněn

dne 17. 6. 2015 za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. V návaznosti na skutečnosti uvedené v žádosti o mezinárodní ochranu dále uvedl, že vycestování do ČR si začal s manželkou vyřizovat již na začátku roku 2015, kdy po návštěvě Polska jeli do ČR navštívit manželčiny příbuzné. Po jejich obeznámení s problémy s povolávacím rozkazem, tito jim nabídli, že oběma zajistí pozvání do ČR. Když získali pozvání, začali si dne 22. 4. 2015 vyřizovat víza. Vízum bylo připraveno ještě předtím, než byl žadateli doručen povolávací rozkaz. Žalobce odmítl nástup do armády, neboť nechtěl bojovat proti lidem, se kterými nemá neshody. Uvedl, že nemá možnost se odvodu legálním způsobem vyhnout. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je vyhovující. V případě návratu na by mu hrozilo trestní stíhání a nástup do vězení. Dobrovolně by se na vrátil v případě, že by skončila válka a byla vyhlášena amnestie pro ty, kteří odmítli bojovat.

Totožnost žalobce byla prokázána cestovním dokladem č. EX819505 platným do dne 2. 12. 2023.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl dle zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 věta první s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla obava z nutnosti nástupu vojenské služby a zapojení se do bojů v souvislosti se současnou bezpečnostní situací na Sám potvrdil, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti, není a nebyl ve vlasti politicky aktivní. Svou vlast se rozhodl spolu s manželkou opustit poté, co na základě převzetí povolávacího rozkazu by musel nastoupit do armády, což neodpovídalo jeho vnitřnímu přesvědčení, neboť se odmítl zúčastnit bojových operací, které probíhaly na východě a navíc měl obavu i z trestního stíhání kvůli jeho negativnímu postoji.

Asi v říjnu roku 2014 mu přišel dopis z vojenského komisariátu, který však neviděl, neboť jej dcera roztrhla, o této skutečnosti jej informovala manželka. Mělo se údajně jednat o nástup vojenské služby. Do dne opuštění jeho vlasti, tj. dne 3. 11. 2014, však žádné problémy s nedostavením se na vojenský komisariát neměl. Dle jeho vyjádření v případě

nenastoupení k výkonu vojenské služby by mu hrozilo vězení. Zároveň také uvedl, že od jednoho z dvou bratrů žijících v ČR již koncem srpna 2014 dostal pozvání k pobytu v ČR. Tuto zemi považoval za cílovou, na zanechal dva dospělé nevlastní syny a nezletilou dceru (věk 5 let).

Správní orgán si zajistil k žádosti o udělení mezinárodní ochrany podkladovou dokumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z informací, které měl žalovaný o aktuální situaci na, dospěl k závěru, že jmenovaný nemohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce neměl ve své vlasti žádné potíže ať už se státními orgány, či z azylově relevantních důvodů. Sám uvedl, že z vlasti odjel, protože mu bylo doručeno předvolání do armády, kam odmítl nastoupit z důvodů účasti při bojových operacích. Situaci na žalovaný zjistil ze shromážděných podkladů, podrobněji ji vyloučil v odůvodnění rozhodnutí, se zjištěnými skutečnostmi se soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně poukazuje.

Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nebylo rovněž prokázáno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení bylo prokázáno, že hlavním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že musel převzít povolávací rozkaz do armády, rozkazu neuposlechl, proto mu hrozí trestně právní sankce. Z jednání žalobce vyplývá snaha vyhnout se nástupu do armády, což není skutečnost, podřaditelná pod ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Z tohoto důvodu proto nelze žadatelem uvedené obavy shledat azylově relevantními.

Žalovaný se při osobním pohovoru zaměřil a dotazoval na situaci hrozícího nástupu do armády v případě návratu žalobce do země původu, nedotazoval se na náboženskou příslušnost žalobce v souvislosti s odmítnutím výkonu vojenské služby, neboť žalobce tyto okolnosti v tomto směru vůbec neuváděl, tyto byly prezentovány až v rámci uplatněné žaloby, ačkoliv mu byla dána dne 18. 6. 2015 možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky (ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011-89, www.nssoud.cz dle kterého „žadatel o mezinárodní ochranu musí uvést skutečnosti a důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu již ve správním řízení. Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel uvedl jako důvody, pro které Českou republiku žádá o mezinárodní ochranu.“ V posuzovaném případě je tak třeba vycházet ze skutečností, které žalobce uvedl v průběhu řízení před žalovaným, zejména tedy v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru k této žádosti. Nelze jako důkaz autentičnosti náboženského přesvědčení žalobce považovat pouze tu skutečnost, že žalobce se svou ženou opustili svou vlast a své děti, aby se vyhnuli případné vojenské povinnosti. Žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl jako důvod jeho žádosti strach z trestního postihu v případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu. Pouhé obdržení povolávacího rozkazu dle rozsudku NSS č. j. 2 Azs 52/2015-52, www.nssoud.cz nepředstavuje skutečnost, která by byla podkladem pro realizaci závazku

non-refoulement. Je třeba zdůraznit, že žalobce ve správním řízení nenamítal a hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby v jeho případě či následně trest mu uložený za nesplnění stanovené povinnosti byl v jeho případě spojen s výjimečnými faktory, které by byly zohlednitelné z pohledu zákona o azylu.

Odkaz na Příručku UNHCR v daném případě nebyl přiléhavý, neboť je právě věcí žalobce, aby v řízení o své žádosti prokázal autentičnost svého náboženského či morálního přesvědčení nebo oprávněných pohnutek svědomí a dalších skutečností vztahujících se k jeho odmítání vojenské služby jako takové. Břemeno tvrzení nese žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004, www.nssoud.cz). Žalobce nese i břemeno důkazní, které však neunesl, jestliže ve správním řízení neuvedl eventuálně všechny důvody, jak následně učinil v žalobě.

Součástí podkladového materiálu, který správní orgán použil, je i zpráva UNHCR ze dne 15. 1. 2015, dle které *„ukrajinské zákony umožňují příslušníkům uznaných náboženských organizací registrovaných na odeprít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu. Odepření vojenské služby z jiných důvodů není možné. Lidé vyhýbající se odvodu do armády mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce dvou až pěti roků. Za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci v roce 2014 bylo podle údajů z rejstříků trestu ke dni 8. 12. odsouzeno údajně 32 osob. Analýzou některých z těchto případů provedenou v srpnu, bylo údajně zjištěno, že všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest.“*

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu, nevyplývá z výpovědi žalobce evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků jmenovaného ve smyslu tohoto ustanovení.

Důvody nebyly shledány ani k udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. V této souvislosti soud uvádí, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřisluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil jak osobní situaci žalobce, zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, přihlédl k jeho věku, zdravotnímu stavu, zohlednil jeho socioekonomické zázemí ve vlasti, kde žil, dospěl k závěru, že nebyly shledány okolnosti nasvědčující postupu dle ust. § 12 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého *„v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“*. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem

výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňující humanitární azyl. Jak již bylo výše uvedeno, jeho stěžejním důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z nutnosti nástupu vojenské služby a zapojení se do bojů v souvislosti se současnou bezpečnostní situací na Nebyla tedy prokázána žádná skutečnost, na základě které by mohlo hrozit v případě návratu do vlasti žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož ten byl na Ukrajině od roku 2000 zrušen. Nutno dále zdůraznit, že žalobce se udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhal. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a citovaných aktuálních informačních pramenů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedospěl správní orgán, posléze i soud, k závěru, že by jmenovanému v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Závěr, že u žalobce nebyly shledány důvody k udělení azylu dle ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu, správně žalovaný odůvodnil tím, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce na byl vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Je třeba podotknout, že žalobce neměl žádné potíže se státními orgány své země, nikdy nebylo ani v současnosti není proti němu vedeno trestní stíhání. Žadatel tedy neuvedl žádný zvláštního zřetele hodný důvod, proč by právě v jeho případě představoval nástup do vojenské služby vážnou újmu dle zmíněných ustanovení. Po posouzení hlavních motivů jeho odchodu z vlasti s ohledem na citované aktuální informační prameny se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebyly shledány důvody k rozhodnutí dle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, rovněž i ust. § 14b citovaného zákona. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, jedná se o základní státoobčanskou povinnost, za vážnou újmu nelze považovat ani případný postih, kterému by byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu. Dále z informačních zdrojů uvedených v odůvodnění rozhodnutí i zpravodajství ČTK bylo prokázáno, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu. Žalobce jako místo svého posledního pobytu uvedl právě Kyjev, kde žil se svým starším synem, což je značně vzdálené od oblasti konfliktu na východě Ozbrojený konflikt na Ukrajině nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v zemi byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, situaci na nelze klasifikovat jako totální konflikt (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, www.nssoud.cz).

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného i v případě nesplnění zákonných podmínek k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků jmenovaného.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, správní orgán vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak se žalobcovými tvrzenými potížemi, tak i situací v zemi jeho původu. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. ledna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová